

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania C.K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 czerwca 2016 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w R. z 21 grudnia 2015 r., VI U (...), zmieniający decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. (organ rentowy) i ustalający C.K. (odwołujący się) prawo do emerytury od 1 maja 2014 r., i oddalił odwołanie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł odwołujący się, zaskarżając go w całości. Odwołujący się wnioskując o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na jej oczywistą zasadność,

wynikającą z omyłki Sądu Apelacyjnego, dotyczącej ustaleń faktycznych oraz oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołującego się organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem Sądu Najwyższego (wyroki z 2 czerwca 2017 r., III UK 158/16; z 2 czerwca 2017 r., III UK 157/16; z 13 grudnia 2016 r., III UK 40/16; postanowienie z 8 czerwca 2016 r., I UK 290/15) praca na stanowisku tokarza w zakładzie przemysłu metalowego, wykonującego z dostarczanych do pracodawcy odlewów żeliwnych, elementy składowe lub części zamienne, nie jest kwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych przy „wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów”, o której mowa w Wykazie A Dziale III poz. 23 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudniony w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43). Chociaż więc we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trafnie wywiedziono, że Sąd drugiej instancji błędnie nie uwzględnił okresu zawodowej służby wojskowej odwołującego się, uchybienie to nie rzutuje na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odwołującego się.

Nie można także podzielić argumentacji pełnomocnika, zgodnie z którą skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu uwzględnienia przez Sąd drugiej instancji z urzędu niepowołanych w apelacji organu rentowego zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego odnoszących się do ustaleń faktycznych. Sąd drugiej instancji nie podzielił bowiem kwalifikacji prawnej ustalonych przez Sąd pierwszej instancji okresów zatrudnienia odwołującego się, do czego był

uprawniony przy stosowaniu przepisów prawa materialnego niezależnie od wyartykułowanych w tym zakresie zarzutów apelacyjnych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as